

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Septima. Quodnam sit principium Individuationis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

probat. ma. individuatio Petri & individua-
tio Pauli convenient in ratione individua-
tis, si considerentur ut quid præcisè, nego, si
considerentur confusè & ut modus nego, Re-
curre ad dicta in præcedenti quæstione.

DICO 2. Illud super additum, per quod natura
creata individuetur, est quid positivum ad quod sequi-
tur negatio divisibilitatis. Hæc est Scoti Et Scoti-
starum omnium, quam alii passim etiam reci-
piunt, ut Suarez Raguseus, Contarenus, Ami-
cus &c.

Probatur Conclusio primò;
Omnis negatio quæ est repugnantia, aut quæ
nequit separari à subjecto præsupponit in illo
subjecto aliquid positivum, ratione cuius com-
petat illa negatio ipsi inseparabiliter, sed nega-
tio divisibilitatis quam dicit Petrus nequit se-
parari à Petro, repugnat enim Petro ut multi-
plicetur numero, ergò præsupponit in ipso ali-
quid positivum, sed non naturam specificam,
quia hæc formalitèr loquendo præscindit ab
hæcitate, estq; multiplicabilis numero, mi-
patet, ma. probatur inductione, nam negatio
corporeitatis in angelo quæ est negatio repu-
gnantia (de similibus enim hic sermo est) con-
venit angelo per aliquam formalitatem po-
sitivam, negatio hincibilis in homine per
rationalitatem, & sic de aliis. Dixi negatio repu-
gnantia ad excludendas simplices negatio-
nes & privationes, quia quamvis in sensu com-
posito repugnet alicui, non tamen in sensu
diviso, verbi gratia in cæco negatio visus, quem
Deus tamen illuminare potest, secus est de an-
gelo cui simpliciter & in omni sensu repugnat
esse corporeum.

Dices; Dantur adhuc aliquæ simplices
negationes, ratione quarum unum simpliciter
& absolute repugnat alicui alteri, ergò, proba-
tur ant. Quia personæ creatæ per simplicem
negationem ut quo, & ut quod omninò repu-
gnat communicari alteri, ergò, R. illam dupli-
cem negationem communicabilitatis, ut quo, &
ut quod non esse adhuc repugnantia, sed esse
tantum actualis & aptitudinalis communicabi-
litas, atq; proinde negatio repugnantia non
competit personæ creatæ, quia ei simpliciter &
absolute non repugnat communicari alteri, sed
tantum secundum quid, quia talis repugnantia
est ab ea separabilis asserendo illam duplicem
negationem

Probatur Conclusio secundò:
Per negationem non constituitur aliquid in en-
titate perfectiori formalitèr, quam sit illa enti-
tas præsupposita negationi, quia negatio ut ne-
gatio nullam dicit perfectionem, sed prima sub-
stantia secundum Aristotelem in prædicamen-
to substantiæ est maximè substantia, & magis
substantia quam secunda, ergò non poterit
constitui formalitèr per negationem in quan-
tum distinguitur à substantia prima.

Probatur Conclusio tertio:
Illud per quod species est athoma & indivisibi-
lis est ens positivum, ergò multò magis id, per
quod est individuum individuum, probatur
Consequentia, quia unitas numeralis est major
& perfectior, quam sit unitas specifica, ergò sic

ut unitas specifica est positiva, ita etiam debet
esse unitas numerica.

Confirmatur; Ita differt sub eadem
specie unum individuum ab alio, sicut una spe-
cies ab alia sub eodem genere, sed una species
ab alia non differt per simplicem negationem,
sed per aliquam sui differentiam constituti-
vam, ergò etiam individuum. Secundò. Quia
Petrus differt à Paulo non quidem per simpli-
cem negationem, quasi solum quædam negatio
sit in uno, quæ non sit in alio, sed omninò dif-
fert aliquâ entitate positivâ quatenus est quæ-
dam entitas in uno, quæ non est in alio & in hac
entitate fundatur ista negatio.

Arguitur in contra. Individuum
formaliter constituitur per indivisionem, sed
indivisio non est aliud formalitèr quam nega-
tio, ergò individuum constituitur formalitèr
per negationem, R. dist. ma. si individuum
consideretur prout est ens per infimum gradum
in linea recta prædicamentali constitutum ne-
go ma. si consideretur veluti unum quod expli-
cetur per indivisionem concedo ma. Itaq; si
individuum primo modo spectetur, tunc indi-
viduum constituitur formalitèr tale per infi-
mum gradum entis, ultimo naturæ communis
determinativum, ad quem unitas individualis
consequitur veluti ejus propria passio, quæ licet
explicetur per negationem prout à nobis concipitur,
importat tamen adhuc aliquid posi-
tivum.

Instatur; Sequeretur quòd tunc in uno
eodemq; individuo esset duplex entitas, sed
hoc non videtur admittendum ergò. R. dist.
ma. esset duplex entitas: hoc est, duplex forma-
litas concedo ma. duplex entitas: id est, du-
plex res nego ma. similiter distincta mi. nego
consequentiam.

QUÆSTIO VII.

Quod nam sit principium indivi-
duationis?

In præcedente quæstione determi-
navi principium individuationis esse aliquid
positivum, restat ut hic examinem quid nam sit
illud positivum? Circa quam materiam multi-
plex omninò fuit Antiquiorum & Thomista-
rum sententia:

Prima erat Henrici, Ægidii Romani,
Bonetti, Rogerii de Bacconis, qui omnes pro
principio individuationis statuebant ipsam re-
rum existentiam ita ut eo ipso quo res habent
existentiam etiam habeant principium indivi-
duationis, adeoq; aliud principium individua-
tionis non esse querendum, præter ipsam rerum
existentiam.

Secunda Sententia asseruit principium
individuationis esse quantitatem, ita sensit Go-
dofredus prout ipsum Marginista Scoti citant;
cui Aureolus & plures Thomistæ adherere
videntur.

Tertia Sententia est multorum Sancto-
rum Patrum Basili, Damasceni, Boëthii,
imò Porphyrii cum Avicenna, qui ponere vi-
dentur

VIII.

I.
Varia An-
thorum Sen-
tentia.

dentur principium individuationis collectionem omnium accidentium, cui etiam subscribere videntur plures Recentiores, in quantum existimant causam determinare ad hunc numero effectum per circumstantias loci & temporis, de qua re in Physica, ita Suarez, Vasquez &c.

Quarta Sententia est materiam nudam id est secundum se spectatam esse principium individuationis, ita quidam Antiquiores Thomistæ, quia tamen Juniores viderunt difficile esse sustineri materiam præcisè secundum se spectatam debere poni pro principio individuationis, idè ab isto rigore ex parte declinant & dicunt materiam signatam, quam signationem ipsimet Thomistæ variè lacerant, nam Capreolus, Ferrara, Soncinas &c. per materiam signatam intelligunt materiam quantitate formali affectam, Cajetanus dicit materiam signatam esse quæ non actu est eadem quantitate affecta, sed capax tantum hujus & non alterius ita ut per solum ordinem & respectum ad eam recipiendam dicatur esse principium individuationis: Alii aliter istam sigillationem per distillant.

Quinta Sententia est Averroistarum post Averroem, qui pro principio individuationis rerum materialium ponunt ipsam formam solam, alii addunt formæ materiam, ita Zabarella, Niphus Pererius, Durandus &c.

Sexta Sententia est D. Thomæ & passim Thomistarum Blasii à Concept. Bannes Joannis à S. Thoma &c. qui formarum substantialium individuationis principium esse materiam, & accidentalium subjectum dicunt.

Ultima deniq; Sententia est Doctoris in 2. d. 3. ubi refutatis & rejectis aliorum opinionibus, tandem questione sexta, candidè aperit mentem suam, & dicit principium individuationis esse, individualem differentiam contrahentem naturam ad esse hanc, & dantem formalitèr individuo esse indivisibile in plura, de quibus prædicetur prædicatione dicente hoc est hoc, hæc individualis differentia in Schola Scoti nunc (quamvis ipse terminus apud Scotum non sit) vocatur hæcceitas, ex eo quòd faciat rem determinatam & hanc, dicitur etiam singularitas, quia facit rem, in qua est, singularem, seu in communicabilem; dicitur etiam individualitas, seu Pauleitas, vel Petreitas, quia contrahit naturam specificam ad Petrum & ad Paulum; Scotum sequuntur omnes ferè Reales extra Scholam Sancti Thomæ, cui sententiæ vi obligationis ad verbum Magistri etiam subscribam, prius tamen subtilem imitando, aliorum sententias breviter refutabo. unde

II. Dico I. Existencia non est principium formale individuationis. Ita Doctor 2. d. 3. q. 3. & Suarez.

Probatur Conclusio primò; Ratione Doctoris in terminis. Quod non est ex se distinctum & determinatum, non potest esse primum distinguens ac determinans aliud, sed esse existentiæ eo modo, quo distinguitur ab esse essentiæ, non est esse distinctum ac determinatum, non enim esse existentiæ habet proprias differentias, alias à differentiis esse essentiæ, quia tunc oporteret ponere propriam coordinati-

tionem existentiarum aliam à coordinatione essentialium, sed præcisè determinatur ex determinatione alterius, igitur non determinat aliquid aliud.

Probatur Conclusio secundò; Quia effectus formalis individuationis est omnino diversus ab effectu formali existentiæ, ergò existentiæ non est principium individuationis, probatur ant. Effectus formalis individuationis est determinare naturam ad infimum gradum entis, ut incommunicabiliter se habeat, & sit de se hæc numero designabilis; effectus verò existentiæ, seu actualis, seu possibilis, est ratio ponens rem illam extra causas cujus est existentiæ, actualis enim actu ponit, potentialis potest ponere.

Probatur tertio; Individuatio universalitèr præcedit existentiam tam in esse actuali, quàm in esse possibili, ergò non potest esse principium individuationis: probatur ant. Quia existentiæ est actus ultimus ordinatus ad constituendam rem extra causas, ergò supponit rem extra causas constituendam quoad omnem gradum essendi prædicamentalem, etiam ultimum, qui est individualis, probatur consequentia. Quia non potest fieri existens sola animalitas absq; rationalitate, nec sola humanitas absq; individuatione, ergò existentiæ supponit rem quæ dicitur possibilis existere completam etiam individualitèr, quia ad complementum inter omnes gradus præcipuè requiritur gradus individualis.

Confirmatur; Quia individuum ut tale etiam ponitur in prædicamento, ergò quidquid concurret ad ejus constitutionem, debet etiam ibi poni, sed existentiæ non ponitur in prædicamentis, omnia enim prædicamentalia abstrahunt ab existentiæ, ergò non est principium constitutivum ejus.

Arguitur incontra. Illud est principium individuationis ad quod generatio terminatur, sed ad existentiam actualem terminatur generatio, ergò existentiæ erit principium individuationis, ma. patet, quia ad individuum ut singulare est & hoc, primò terminatur. R. 1. negando ma. quia generatio terminatur ad individuum quod non est principium individuationis, unde licet generatio terminetur ad individuum etiam ut existens, ex hoc tamen non sequitur quòd existentiæ sit principium individuationis, ut existentiæ concomitatur principium individuationis, sic licet generatio sit singularis existentiæ, non est tamen ut singularis, sed ut existentiæ. R. 2. negando mi. quia generatio non terminatur ad existentiam, sed ad existens.

Instatur: Per principium individuationis distinguitur una res ab alia, sed per esse existentiæ unum individuum distinguitur realitèr & numeralitèr ab alio, ergò esse existentiæ est principium individuationis. R. negando mi. loquendo absolute, quia unum individuum non distinguitur primò singularitèr per actualem suam existentiam, sed per aliquid prius, nempe per ultimum actum in coordinatione & serie prædicamentali, qui per se ad talem seriem spectat, unde dicit Doctor quòd licet existentiæ sit ultimus

ultimus actus ultimo distinguens, non distinguit tamen ultimo distinctione spectante ad seriem prædicamentalem, sed distinctione quæ extra totam per se coordinationem prædicamentalem. Dixi absolute loquendo mi. esse falsam, quia si sermo sit de distinctione vera & quidditativa reali, tunc ad constituendum integrum & totale fundamentum distinctionis realis requiritur singularitas simul cum existentia, ut supra dixi sed

Urgetur. Illud prius dicitur complere, quod prius ingreditur essentiam rei, sed existentia ingreditur simpliciter essentiam rei, & individuat non sic ingreditur esse rei, sed est extra ipsum tanquam quid consequens, ergo existentia prius complet unamquamq; rem, ita ut ratione ipsius subsistat potentia agentis, & consequenter existentia erit principium individuationis. R. negando mi. quia res ut supra dixi contra se habet, quia licet individuat non pertineat ad esse quidditativum ipsius individui, quod in solis prædicatis specificis dicitur consistere, pertinet tamen ad esse intrinsecum ac entitativum ejus, quia est differentia constituens individua cum natura specifica in ultimo esse determinabili intra seriem prædicamentalem, existentia verò non est differentia constituens individuum, nec pertinet ad intrinsecum conceptum ejus, sed tantum est modus ejus intrinsecus & solum pertinet ad esse rei non quia conferat novum gradum essendi, sed idèo, quia facit illud in actu, & sic negatur etiam consequentia inde deducta.

Dico 2. Nec quantitas, nec ullum aliud accidens, nec ulla accidentium collectio, est principium individuationis formale substantie. Ita D. q. 4. supra. Probatur quoad primam partem de quantitate.

Primò. Quia substantia prima ut sic non habet suam entitatem individualem à quantitate, ergo nec unitatem quæ ipsam concomitatur, consequentia patet, probatur ant. Quia etiam infimus gradus substantiæ est substantialis, ergo hunc acquirere non potest à quantitate, quæ est merum accidens, & inferioris ordinis quod nullo modo seipso perfectius dare potest alteri, quam ipsum habeat.

Secundò. Si quantitas esset principium individuationis substantiæ, ipsa deberet primò esse de se hæc & individua, & sic distincta numeraliter ab alia: quod enim est unum speciei, non potest esse ratio essendi alteri unum numero, sed quantitas non est de se hæc & una numero, ergo ipsa non potest esse individuationis principium, ma. patet. ex rationibus appositis, probatur mi. quia tam bene in quantitate, quam in aliis rebus consideratur natura communis, ergo non est de se hæc, probatur ant. quia ratio lineæ tam bene communis est ad lineam rectam & curvam, quam animal ad hominem & leonem; hinc Probat Doctor quòd quantitas non modo non in genere substantiæ, sed nec in genere quantitatis possit esse principium individuationis, Quia esse divisibile in plures partes subjectivas non competit nature communi per quantitatem, ergo quantitas non est principium

F. Amandi Hermann Logica.

individuationis, probatur ant. quia quod est ratio divisibilitatis inest formaliter illi quod est divisibile tali divisione, sed quantitas non inest formaliter speciei, seu toti universali, in quantum est divisibile in plures partes subjectivas; ergo ipsa non est ratio divisibilitatis talis totius in partes tales: ma. patet probatur mi. quia totum universale quod dividitur in individua & in partes subjectivas prædicatur de qualibet illarum partium subjectivarum, ita quòd qualibet pars subjectiva sit ipsum; partes autem quantitativæ in quas fit divisio continui nunquam recipiunt prædicationem totius divisi in ipsas; per quod patet quid dicendum sit ad eandem objectionem quam sibi Doctor in corpore objicit, quòd scilicet quiddid per se competit alicui alteri, competit ei in quocunq; est, sed per se competit quantitati dividi in plures partes, ergo, quia quantitati non competit per se primò & ex ratione quantitatis, dividi in plures partes subjectivas, bene tamen in plures partes integrales & quantitativas.

Probatur Eadem pars tertio: argumento Theologico. Sit substantia materialis individuetur per quantitatem, sequeretur quòd nullus panis singularis transsubstantiatus esset in Eucharistia in Corpus Christi, sed hoc est hæreticum, ergo: probatur sequela, quia nullum singulare transsubstantiatur in aliud, nisi singularitas unius transsubstantietur in singularitatem alterius, sed quando panis transsubstantiatur in Eucharistia in Corpus Christi, manet singularitas istius panis: ergo nullus panis singularis transsubstantiaretur in Corpus Christi, probatur minor, quia maneret ratio istius singularitatis, quia videlicet maneret quantitas quæ secundum opinionem contrariam est principium, & ratio individuationis. Imò Doctor in Mysterio Eucharistiæ adhuc plura adducit absurda inde secutura quæ tamen brevitatis causâ omitto, ergo.

Probatur Conclusio quoad alteram partem, scilicet quòd nec ulla accidentium collectio sit principium individuationis. Si aliquod accidens, vel etiam ipsa tota collectio esset principium individuationis, sequeretur quòd substantia de se non mutata substantialiter transiret ab hac, ad non hanc, & contra à non hac ad hanc, sed hoc implicat ergo: probatur sequela ma. Quia substantia sine contradictione potest fieri & esse sine quocunq; accidente, quia ipse est prior naturaliter, ergo ipsa non mutata substantialiter de hac fieret non hæc per solam accidentium variationem &c.

Confirmatur. Quia potest tota collectio accidentium panis assignari, absq; eo quod assignetur hic panis, ergo tota collectio accidentium non potest esse principium individuationis, quia nullum principium individuationis potest esse separatum & distinctum sine eo, cujus est principium individuationis, ant. patet, quia in Eucharistia assignatur tota collectio accidentium panis absq; eo, quòd assignetur, & sit ibi hic panis. Sed contra hanc partem

Opponitur Authoritas multorum Sanctorum Patrum, imò & ipsiusmet divi Augustini,

VII. Opponuntur & explicantur Patres.

gustini, qui cap. 9. Dialecticæ asserere videtur unum individuum distingui ab alio, nam teste Nebridio unum hominem ab alio non distinguit nisi quod unus sedeat alter stet, unus pauper, alter dives sit &c. Damasceni qui in sua Dialecticæ cap. 30. & 42. ait accidentia esse characteristicas proprietates quibus tanquam certis notis hypostasis exprimitur, & alibi plura similia. Boëthii lib. 1. Trin. cap. 5. ubi dicit: in numero differentiam, varietas accidentium facit: his similia habent Basilii, Nissenus &c. Verumtamen his & omnibus similibus auctoritatibus unica responsione satisfacio, videlicet sanctos Patres, & similiter omnes Philosophos tantum velle, quod individua distinguantur per accidentia distinctione & constitutione extrinsecâ secundariâ, & quoad nos, non verò quod distinguantur per accidentia differentia primaria & quoad se, duplex namq; est differentia individualis, una intrinseca, altera extrinseca; intrinseca est quæ consideratur fieri per principia quæ principaliter concurrunt ad constituendum individuum; extrinseca verò est, quæ ad tale constituendum non concurrunt, sed jam constitutum reperit & accidentaliter unum ab alio differre facit, Imò universaliter ad alias objectiones de quantitate respondere poteris tum per hæc dicta, tum per diversitatem quæ quantitas dividitur in partes integrales, & quæ dividitur in partes subjectivas; in quantum enim dividitur in partes subjectivas, non est principium ipsa quantitas, bene tamen in quantum dividitur in partes integrales.

VIII.
Nec materia
verum mate-
rialium.

Dico 3. Materia nec sola, nec signata, seu quantitate affecta, est principium individuationis verum materialium. Est Doctoris supra quæst. 5. Contra Thomistas contra quos

Probatur primò. Autoritate Aristotelis nam 5. Met. t. 35. & 39. & 12. Met. 27. docet materiam non esse de se primò individuum, sed ipsam distingui in universalem & particularem; sicut in universum forma & compositum; nam sic habet (ut citat ipsum Aristoteli) 7. Met. 39. in fine Palam autem quod anima quædam substantia est, corpus verò materia, homo verò, aut animal quod est ex utrisq; ut universale, sed Socrates, aut Coriscus ut singulariter, ergò materia est in se quædam natura communis contrahibilis ad hanc & illam singularem materiam per differentias individuales, ergò non potest esse principium individuationis.

IX.

Probatur Conclusio secundò. Materia est pars quidditatis compositi prout, non modò Scotus, sed etiam D. Thomas docet, sed quod est in quidditate & essentia naturæ specificæ, non potest esse principium individuationis, quia hoc est extra essentiam naturæ, ergò materia nequit esse principium individuationis.

X.

Probatur tertio. Quia si materia, sive in communi, sive in particulari esset principium individuationis, sequeretur genitum & corruptum haberent idem principium individuationis, sed &c. ergò. Probatur sequela. Quia quando generatur ignis ex ligno, eadem nume-

ro materia quæ est in ligno est etiâ in igne postea, ergò si materia est principium individuationis ignis & lignum unicum haberent principium consequenter unicum tantum esset individuum. Propter hæc argumenta Thomistæ plurimi recelsere ab isto rigore & dixere materiam non nudè sumptam, sed signatam principium individuationis, sed demonstrando quod nec materia sit signata

Probatur Conclusio etiam quoad alteram partem primò. Quia formæ substantiales & accidentales materiales non individuuntur per materiam signatam, ergò, consequentia patet, antecedens etiam, quia eadem numero forma potest esse in diversis materiis, ergò non individuuntur per illam.

Secundò. Quia sicut intelligi potest quod materia prima, aut quantitas individuatur se ipsâ, ita etiam potest intelligi quod forma substantialis & quæcunq; alia res materialis individuatur se ipsâ, ergò frustra assignatur materia prima quomodocunq; considerata,

Probatur eadem pars tertio. Tum quia quantitas non potest adferre nisi unitatem distinctionemq; accidentalem, & quantitativam, sed unitas & distinctio quam adfert principium individuationis non est accidentalis, sed substantialis, ergò: tum quia substantia à toto genere, id est quoad omnes gradus genericum scilicet & specificum ac individualem præcedit accidens, ergò quantitate non indiget ut individuatur.

Dices. Substantiam ut sic præcedere quidem omne accidens, sed non ut est individua, quemadmodum paries præcedit albedinem absolute, sed paries albus est posterior albedine, sicut semper effectus formalis est posterior suâ causâ formali. Sed negando ant, quia substantia non modò ut sic, sed etiam ut individua præcedit omne accidens, quia illa præcedit ut est eorum subjectum, sed non est eorum primum & ultimum subjectum, nisi ut prima & singularis: Deinde si substantia ut sic est prior accidente, ergò etiam ut hæc substantia, quia differentia addita non destruit naturam generis, vel speciei, ergò si ut substantia est prior accidente, non erit posterior ut hæc est. Nec exemplum allatum est ad rem, quia esse album respectu parietis est profus accidentale, non sic autem est esse individuale respectu Petri, nam albedo non supponit parietem album, sic accidens præsupponit substantiam individuum ut ejus proportionatum subjectum, quia non in substantia universali, sed singulari & particulari fundatur, hinc dicitur prima substantia ex eo quod cæteris substat.

Opponuntur Autoritates Aristotelis pluribus in locis ubi expressè asserere videtur materiam primam esse principium individuationis, ut 5. Met. 12. ubi ait ea esse unum numero quorum materia una est. Secundò 1. Meteorum 92. Calum ut sic ait esse formam, hoc verò calum esse formam in materia, & deinceps 93. & 94. negat esse plures mundos, quia nequeum multiplicari per materiam cum tota sit in hoc mundo & alibi sapere plura, ubi requirit simpliciter materiam primo

XI.

XII.

XIII.

XIV.

Opponuntur
explicatio
Aristotelis

principio individuationis. R. cum Doctore his & similibus auctoritatibus opponendo, textus à me pro conclusione allegatos, adeoq; Philosophus non intelligendus est in talibus locutionibus quod ibi loquatur de materia Physica, sed de materia Metaphysica: id est, vel de genere, vel de ipsa hæcitate & sic non loquitur præcisè de unitate numerali, sed etiam de aliis quæ verè una dicuntur, similiter per formam non intelligit præcisè formam, sed sumptam pro quidditate totius, ut eam discernat à forma partis, unde dicit Doctor §. ad questionem supra, quòd in primo loco materia sumatur pro differentia individuali comparatione quidditatis, ut est forma totius quia ipsam constituit in ultimo esse subijcibili, & rem constituit in esse materiali, non verò formali. In secundo verò loco dicit per Cælum simpliciter sumptum intelligi ipsam Cæli quidditatem, & naturam velati in abstracto, per hoc verò cælum intelligit eandem naturam veluti in concreto nempe contractam per differentiam individuaalem. In tertio quidem loco videtur loqui de materia partis, nam probat alium mundum esse non posse, quia putavit hunc mundum (licet falsò) consistere ex tota materia tam actuali quam possibili. Sed Ratione quoq;

Arguitur: Illud est principium individuationis, cui per se primò repugnat communicari pluribus, sed materia signata quantitate est talis, ergò. ma. patet prob. mi. Quia materia signata illa quantitate ita est propria unius, ut non possit esse alterius: ergò. R. distinguendo ma. cui repugnat communicari pluribus ut quid nego ma. ut quo concedo, & sic distincta mi. nego consequentiam.

Instatur; Materia signata nequit concipi ut universalis ut quo, ergò debet concipi singularis ut quo; sed quod est singularis ut quo, est principium individuationis, ergò materia signata erit. R. negando consequentiam, nam Petrus etiam nequit concipi ut universalis, & tamen ipse non est singularis ut quo, sed ut quid, & scietiam Petrus non est principium individuationis, sed individuum per tale principium constitutum.

Urgetur. In omni substantia composita debet assignari aliquod principium individuationis, sed hoc non est forma, ergò debet esse materia, ma. est certa probatur mi. quia forma potest pluribus communicari, ergò est materia. R. dist. ma. debet assignari aliquod principium individuationis à substantia composita distinctum, nego ma. indistinctum concedo ma. & concessa etiam mi. nego consequentiam, Ratio enim ista ad summum tantum probat, quòd materia cum forma debeat esse principium individuationis, non verò quòd substantia composita sit primò hæc per materiam signatam, nam sicut substantia composita distinctam dicit realiter entitatem à forma & materia, saltem sigillatim sumptis, ita quoq; habet suum principium intrinsecum individuationis diversum à principio individuationis materiæ & formæ.

Dico 4. Nec forma sola, nec ipsa cum materia potest esse principium individuationis. Est communis in Schola nostra,

F. Amandi Hermann Logica.

Probatur prima pars. Quia eadem forma potest esse in diversis individuis, sed hoc esset impossibile si ipsa esset principium individuationis ergò.

Probatur secunda pars. Materia & forma sunt principia intrinseca quidditatis & convenientiæ specificæ, suntq; principia essentialia intrinseca, in quibus omnia individua quæ ex ipsis componuntur, conveniunt, ergò non sunt principia individuationis ant. patet: probatur conseq. quia tale principium est extra essentiam rerum, nec est principium convenientiæ inter individua, sed potius omnimodæ distinctionis.

Arguitur. Idèd materia non est principium individuationis, quia est communis omnibus formis & compositis, ergò cum forma sit determinata unius materiæ, non potest enim communicari alteri composito, jam ipsa erit principium tale. R. negando ant. quia nec hæc causa est præcisè, sunt etenim adhuc alia prætereà. R. 2. negando formam esse determinatam ad unam tantum materiam, nam certum est quòd anima verbi gratià mea informat defecto aliquam materiam, quam non informavit ante annos viginti, cum defecto habeam partes quas non habebam illo tempore. R. 3. Concesso quòd forma esset determinata, adhuc tamen non posset statui pro tali principio, quia cum forma hæc sit individua, quero per quid sit individua sicut & de materia.

Instatur; Sola forma actuat materiam, ergò sola forma est principium individuationis, probatur consequentia; Quia individua nihil est aliud, quam actuare, ergò R. dist. ant. sola forma actuat Physicè specificè concedo, individualiter & Metaphysicè nego ant. & consequentiam. Ad probationem dist. ant. individua est actuare quomodo docunq; nego ant. actuare Metaphysicè ultimè concedo ant. & nego consequentiam.

Urgetur; Ab eo res actuatur ultimè Metaphysicè, à quo tribuitur existentia, sed à forma tribuitur existentia ergò. R. 1. negando mi. Quia sicut totum dicit aliam entitatem ab entitate partium, sic etiam dicit aliam existentiam ab existentia partium. R. negando ma. loquendo de ultima actualitate spectante ad prædicamentum, ratio est quia ultima actualitas quæ ad prædicamentum spectat est ipsa individua cui deinde convenit actualis existentia, quæ ad prædicamentum non spectat & supponit rem singularem ut supra dixi.

Dico 5. Neq; accidentia per subiectum, neq; forme substantiales per materiam individuantur. Est D. 4. d. 17. §. hic sunt duæ opiniones. Probatur prima pars. Idem principium individuationis potest simul & semel individua plura individua diversæ speciei & quæ differunt numero inter se, sed hoc esset verum secundum Adversarios, ergò, ma. patet, probatur minor; Quia in eodem subiecto sunt plura accidentia diversæ speciei, verbi gratià in lacte albedo & dulcedo, calor, vel frigus & humiditas, ergò secunda pars patet etiam ex dictis, sed Contra primam dices.

XVII.

XVIII.

Neq; accidentia individuantur per subiectum.

XIX.

Dices, Accidens dependet in esse à substantia, ergò ab illa individuatur, probatur consequentia, à quo res habet esse, habet etiam individuationem, ergò si accidens habet esse à substantia, habet etiam individuationem. R. dist. ant. dependet à substantia intrinsecè nego ant. extrinsecè concedo ant. & nego consequentiam illa autem dependentia extrinsecè non arguit principium formale intrinsecum alicujus sicut ex eo, quòd creatura dependeat à Deo quoad suam essentiam non dicitur tamen Deus principium formale intrinsecum individuationis ipsius ergò.

XX.

Principium Individuationis est hæcitas.

Dico 6. Omnium rerum creatarum individuationis principium est hæcitas, seu singularitas, vel individualitas, aut differentia individualis. Ita Doctor 2. d. 3. q. 6. & Communis tam Scotistarum quàm aliorum extra Scholam Sancti Thomæ, Ita ut Raguseus & Sueslanus dicant hanc fuisse etiam veterum Philosophorum opinionem & sententiam, Avicennæ 5. Met. Plotini, Procli &c. imò Canonicus 5. Met. dicit hanc Scoti doctrinam à Damasceno in sua Logica originem traxisse, ubi expressè concedit quosdam gradus ultimos sub natura specifica tanquam ultimò determinativos & contrarios illius, Est etiam ex mente Sancti Augustini: qui teste Nebridio lib. 2. Log. cap. 8. ait Sanctum Patrem toties quoties facit de individuo mentionem, ipsumq; in Categoriis definit, vix alia exempla adducere, quàm hunc hominem, hunc equum, hanc arborem, hanc grammaticam, hunc colorem album, hanc disciplinam &c.

XXI.

Probatur Conclusio etiam ratione primò. Illud est principium individuationis, per quod individua intrinsecè distinguuntur, sed individua non nisi per differentias individuales intrinsecè distinguuntur, ergò differentia individualis est principium individuationis, seu hæcitas, patet major, quia idem est alicujus rei principium distinctivum, quod est constitutivum, probatur mi. Quia non distinguuntur per entitatem naturæ, ergò, probatur ant. quia entitas naturæ non est principium distinguendi, sed est principium conveniendi in pluribus.

Probatur secundò: Unitas semper sequitur entitatem, ergò unitas numeralis debet habere aliquam entitatem, ad quam sequatur, sed non sequitur ad entitatem naturæ formalitèr, nec aliud potest assignari præter aliud quod realitèr identificatum ipsi naturæ & ab ea formalitèr distinctum, quod est hæcitas, ergò.

Confirmatur primò. Quia illud est principium individuationis, quod naturam ultimèr determinat & ponit in gradu ultimo indeterminabili & incommunicabili, sed hoc facit solùm differentia individualis ergò.

Confirmatur secundò. Quia assignando hujusmodi principium individuationis uniformitèr potest quis philosophari in omnibus rebus tam materialibus & spiritualibus, totalibus & partialibus, quod tamen non potest fieri in sententia Thomistarum, qui pro qualibet materia particulare debent princi-

pium querere, vel nullum statuere possunt ut patet ex dictis, ergò. Sed in contra

Arguitur Cum Hernea prout ipsum refert Maffrius. Illa hæcitas, aut est aliquid diversum à materia & forma signatis, aut non? si hoc secundum, jam Scotus est cum Thomistis, si primum, aut erit substantia, aut accidens, aut nihil; si nihil, pro nihilo reputetur, si substantia, aut materia, aut forma, aut compositum, non materia, aut forma ut supra dictum est, si compositum, ergò erit id se ipso individuum, quod Scotus non admittit; si accidens, aut est respectivum, aut absolutum, nõ respectivum, quia est posterius omni absoluto, si absolutum, hoc potissimum erit quantitas, quod etiam refutatum est, ergò Sententia Scoti aut nulla est, aut coincidet cum refutatis. R. breviter adhuc argumentum pompofum quod in altis graditur & nihil habet præter verborum strepitum & inanem applausum, concedendo esse aliquid à materia & forma signatis distinctum, & quando queritur an sit substantia, vel accidens, tunc dico quòd in entibus substantialibus sit substantia, in accidentalibus accidens, non formalitèr, sed identicè propter realem identitatem cum substantia vel accidente.

Instatur. Hinc sequeretur quòd in uno eodemq; composito tot sunt futura principia individuationis quot in illo quandoq; inveniuntur accidentia, sed hoc est omnino absurdum ergò: sequela patet probatur minor, quia una eademq; res non potest individuari pluribus principiis. R. dist. sequela ma. Darentur in uno eodemq; composito plura principia individuationis partialia, concedo sequela, totalia nego sequela, unde in tali casu est tantum unicum principium totale & sunt plura partialia, sed hoc est inconveniens asserere, vel admittere.

Urgetur. In composito Metaphysico non possunt admitti plura principia individuationis partialia, ergò nec in composito Physico, patet ant. consequentia sequitur à paritate rationis. R. negando consequentiam & paritatem, disparitas est; Quia entitates Metaphysicæ non sunt res potentes per se existere, Physicæ autem sunt ut de se patet, Metaphysicæ, ergò existentia totius, Physicæ sunt etiam realitèr distinctæ, non verò Metaphysicæ, idèd his denegatur propria individualitas quamvis non illis. Attamen Cum Bannes Et est argumentis Maffrio fortissimum.

Arguitur 2. Natura quæcunq; non potest fieri individua per aliquod quod est commune & ratio conveniendi cum pluribus, sed differentia individualis, seu hæcitas Petri & hæcitas Pauli conveniunt in ratione communi hæcitatatis, ut dixi ipse supra, ergò hæcitas non potest esse principium individuationis, major est ex mente Scoti quia enim idèd potiori ex ratione alia fuere sententiæ refutata, probatur minor, quia istæ sunt veræ propositiones & enuntiationes, hæcitas Petri est hæcitas, hæcitas Pauli est hæcitas, ergò hæcitas de se est quid commune, ergò consequenter hæcitas non potest esse principium individuationis.

duationis. R. ad hoc argumentum quod & alios aeq̄ bene urget, distinguendo ma. Natura non potest fieri individua per aliquid commune quod est a parte rei tale sine ulla intellectu operatione, quodq̄ veram realitatem importat concedo ma. quod tantum est commune per conceptum & intellectionem quoad modum nego ma. & similiter distinguo minorem & nego consequentiam, unde quando Scotus dicit quod natura non possit fieri individua per aliquid commune, loquitur de eo quod est de se commune, seu quod non est de se & a parte rei hoc, non verò quod est tale per intellectum.

XXIV. **Instatur.** Ex reali convenientia Petri & Pauli in natura humana arguitur communitas realis talis naturae, sed Petreitas & Pauleitas ita conveniunt in natura haecceitatis, sicut Petrus & Paulus in natura humana, ergo ita communis erit haecceitas Petreitati & Pauleitati sicut humanitas Petro & Paulo. R. negando mi. Quia convenientia & similitudo Petri & Pauli in natura humana ejusq̄ operationibus est realis actualis & a parte rei, & ideo requirit fundamentum reale actuale & a parte rei scilicet realem unitatem & communitatem naturae in ambobus per indifferentiam, similitudo verò & convenientia Petreitatis & Pauleitatis in natura haecceitatis ut sic non est realis & actualis, sed tantum virtualis & fundamentalis, unde a parte rei illae duae haecceitates sunt omnino alterius rationis & ab invicem primò diverſae.

Urgecur. In praedicatis communibus quidditativis ad haecceitatem spectantibus ita conveniunt Petreitas & Pauleitas, sicut Petrus & Paulus in praedicatis ad humanitatem spectantibus, ergo vel utrobq̄ erit realis, vel utrobq̄ virtualis propter omnimodam rationem, R. cum Doctore 2. d. 3. q. 6. s. ad Quaestionem, negando ant. & consequentiam. Quia nunquam est tanta convenientia in constituentibus sicut in constitutis, & omnis differentia differentium debet esse & reduci ad aliqua primò diverſa, id est in nullo a parte rei quidditative convenientia, ne detur processus in infinitum ut docet Aristoteles 7. Met. cap. de eodem, ista verò primò diverſa ad quae tandem opus est pervenire in linea praedicamentali sunt ultimae differentiae individuales, & ideo convenientia eorum in ratione haecceitatis communit nequit poni formalis & actualis, sed tantum fundamentalis & virtualis.

QUAESTIO VIII.

An omnia individua ejusdem speciei sint aequalis perfectionis?

Quaestio haec originem suam habuit ab animabus rationalibus de quibus Auctores in animalicis quaerere solent an omnes sint in perfectione individuali aequales, vel inaequales, supposito quod sint ejusdem speciei? quia tamen haec difficultas communis ad individua cumqueq̄ speciei etiam in animata ita eam universaliter de omnibus expediam, nam quemadmodum propter perfectiores & imperfectiores animarum operationes quaeritur an una altera

sit perfectior, sic pariter queri potest de aliis, quia videmus quod unus ignis alio urat fortius, equus unus alio sit generosior, una caro altera sapidior &c. & sic de caeteris. Notandum verò sensum quaestionis esse non de aequalitate, vel inaequalitate in perfectione accidentali, & extrinseca, nec etiam extensiva, aut intensiva eorum, quia sic res est indubitata quod unum individuum alio sit perfectius quia habet perfectiora accidentia, sic unus alio est melioris complexionis, pulchrioris formae, subtilioris ingenii, velocioris memoriae quam alter, sic etiam una quantitas alia est longior, calor ut quatuor intensior calore ut duo, sed est quaestio de perfectione essentiali & quidditativa. Circa quam materiam duplex est sententia extrema, Prima asserit quod differentiae individuales non modo adferant distinctionem individuum, sed etiam inaequalitatem in perfectione individuali, ita ut ratione individualis differentiae non solum hoc individuum non sit illud, sed etiam perfectius illo in esse entitativo. Ita videntur sentire Magister D. Bonav. Aegidius, S. Thomas, Cajetanus, Bannes, Ferrarientis, Ruvius &c. Secunda è diametro opposita dicit differentias individuales non adferre perfectionem aliquam entitativam essentialem majorem, vel minorem individuis, sed ipsius praecium munus esse determinare, hoc esse hoc, & illud esse illud. Ita Henricus Durandus, Soncinas, Scotus, Toletus & Scotus cum suis omnibus cum quibus etiam ad quaestionem.

Dico. Non datur inaequalitas perfectionis intrinseca & quidditativa inter individua ejusdem speciei. Haec est conformis ad secundam sententiam.

II. Individua ejusdem speciei non sunt in perfectione essentiali inaequalia.

Probatum primò. Autoritate nostrorum Philosophorum Augustini libro 83. quaest. 40. ubi dicit: Non ob hoc putandum est diversas esse naturas animarum, quia diversae sunt voluntates, cum etiam unius animae voluntas pro temporum diversitate varietur, siquidem uno tempore dives esse cupit, alio tempore contemptus divitis sapiens esse desiderat, & in ipso temporali appetitu uni homini negotiatio & alio tempore militaria placet. Item lib. 8. Civit. cap. 6. Serm. 8. verb. Apost. cap. 2. Non enim alterius naturae caro nostra & caro Christi, nec etiam alterius naturae anima nostra & anima illius & lib. de perseverantia cap. 9. Nonne utriq̄ a Deo creati unius ejusdemq̄ naturae animas acceperant? D. Bernardi in cant. cant. Serm. 8. ubi sic habet: Quia sic in eo singularem miratur gratiam ut tamen communem constituat naturam, beatamq̄ illam Christi animam esse cum reliquis ejusdem quidem generis, sed differentiù excellentiùq̄ virtutis, ubi licet dicat esse generis ejusdem, intelligendus est ut idem sit ejusdem speciei quod non modò Patribus, sed etiam Juris Consultis valde familiare est, qui quod à Philosophis species appellatur, à Juristis genus dicitur, & quod Philosophi in individuo determinant illi in specie ponunt, imò, dum dixit supra naturam communem utiq̄ sufficienter expraesit speciem, quia nulla natura communis completa est praeter speciem. Doctores nostri subtilis quodlibet 5. in fine & quodlib. 19. art. 2. infra litt. R. ubi sic ait: Proprie perfectio non videtur convenire nisi